

NĀC

“Kas tic un top kristīts,
tas tiks izglābts.”
(Mk 16,16)

Nr. 4 (63)
AUGUSTS
2011

Kurzemes Katoļu bīskapijas informatīvs izdevums

MIERA UN IZLĪGUMA MĀTE

Informācijas plūdos, ziņu pārbagātībā un vārdu vērtības zudumā mums vajadzētu pamanīt uzticamu liecinieku. Viņš stāsta par to, ko pats redzējis un sajutis. Lai cik nepārskatāma būtu informācija, ar kuru mūs *baro* un *iebaro*, varam sev jautāt: kas man ir vissvarīgākais? Ja es zinu, ka aiz vārda „mūžība” slēpjas kāda nozīme un jēga, tad man jājauc tālāk: vai manos spēkos šo mūžību piepildīt? Vai no manis atkarīgs, kāda būs mana un mūsu mūžība? Vissvarīgākās patiesības tādējādi ir daudz lakoniskākas: „Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts.” (Mk 16, 16) Izglābts no kā? Vai mani jāglābj? Vai man nav labi tāpat? Kāpēc vēl uzbāzties ar palīdzību? Tik neuzticama daudziem šķiet runa par svētumu, par Debesīm, par Dievu, par labo un skaisto! Jā, viņi ir daudz cietuši, viņus kāds ir ievainojis un piemānījis. Daudz iemeslu bijis viņu neuzticībai un nespējai uzticēties. Kādēļ gan viņus tiesāt par to, ka mūs neklausās un, ja klausās – tad nepieņem, nesaprot un negrib saprast? Tāda ir cilvēka dabai dotā svētība – būt vēl šajā laikā, kad varam izvēlēties labo vai ļauno. Tāds ir ievainotās cilvēceības lāsts – neredzēt skaidri, negribēt labo, klausīt miesai, noraidīt garu, neatgriezties pie Dieva un nepiedot.

Pestīšanas vēsts pie mums nāk tik smagi! Tā tuvojas pa vēstures likoļiem, pārvar laika šķēršļus, laužas pa nepiedošanas aizām, kuģo pa aizmirstības okeāniem. Tā dodas uz mūsu zemi, lai atrastu mūsu sirdis. Livonijas Indriķa hronika mazliet paver skatu uz tālajiem notikumiem, kurus šodien atceramies un darām tuvākus. Svētais Meinards, Latvijas apustulis, sava asiņainā laikmeta haosā pie mums ierodas mierīgs, lēnprātīgs un pilns labestības. Par spīti mūsu aizdomām un neticībai, viņš nes mums dārgumu, ko pats saņēmis bez maksas. Par spīti mūsu šaurajam un egoistiskajam skatam, viņš tomēr uzdrīkstas mums atgādināt, ka tur, tālāk, aiz naidīgajiem vai draudzīgajiem kaimiņiem, ir vēl citas zemes un citas tautas, bet pēc šīs pasaules vēl ir mūžība. Mūsu vecajiem un mūsu viedajiem, mūsu senču ticībai viņš atnes to, kas mums vēl pietrūka – skaidro apziņu un prieku par Dieva bezgalīgo mīlestību, dāvājot mums savu vienīgo Dēlu. Taču viltīgi un veikli svētā Meinarda mantojumu var pārvērst par spēli.

Vai tāpēc mēs tiesājam citus? Kas mūs visus vieno? Cilvēcība? Neatkarīgi no pārlicības mēs visi esam vienoti cilvēcībā. Mūs vieno zeme, kur dzīvojam, šī pasaule – radīta vai neradīta. Bet kādēļ tad naidis? Kur tas izaug, kur rodas? Kas to atnes, ja tas nav mūsos un nav mans vai mūsu pašu? Vai kristiešiem var būt ienaidnieki? Vai mums visi nav brāļi un māsas, ja jau – Dieva bērni

14. augustā svinam svētā bīskapa Meinarda – Latvijas pirmā apustuļa – svētkus. Šogad aprit 825 gadi kopš Latvijas kristianizācijas, un Ikšķiles sala ar pirmās mūra baznīcas drupām ir liecība par pirmajiem kristiešiem Latvijā.

un viņa radība? Ienaidnieks – šis vārds valodā, ar savu saturu – apzīmē arī konkrētas personas, kuru naidis pret mums, greizsirdība un skaudība ir nesamierināmības važās. Izlīgums ir dievišķības un cilvēceības privilēģija. Tālāk par to ir tikai viltība un personiskās intereses, kas atkal iznīcina visu labi iesāktu.

Šajā juceklī mums tomēr ir vēl cita cerība – daudz redzamāka un – paradoksāli – daudz pieejamāka nekā universālās patiesības, kas vēstures dzirnakmeņos izrādās nežēlīgākas nekā bijām domājuši. Krusta pakājē, kad šķietami triumfē vardarbība un rupjīgs spēks, arī viltība, vienaldzība un nejūtība, mēs

saņemam kādu mierinājumu. Jēzus saka: „Lūk, tava Māte!” (Jņ 19,27) Aglonā un daudzās citās pasaules svētvietās un svētceļojumu vietās mēs īpaši sajūtam viņas klātbūtni. Rūpēs par viņai uzticētajiem bērniem viņa mums atklāj savu dievišķo Dēlu. Bērns viņas rokās ir mūsu vienīgais patiesais Draugs. Viņš reiz ir attālinājies redzamajā veidolā, bet atstājis mums savu klātbūtni citās zīmēs. Tāpat Viņa svētā Māte – attālinās no mūsu acīm, lai mēs varētu vēl vairāk ilgoties pēc mūžības, kur viņa par mums rūpējas jau tagad.

Austrumu kristīgajā Tradīcijā Dievmātes Debesīs uzņemšanu dēvē par Dievmātes Aizmigšanu. Tā ir aiziešana, šīs laicīgās dzīves atstāšana. Rietumu Baznīca vairāk uzsver jauno atrašanās vietu: Debesis. Ja tu esi Debesīs, tad tu esi citādāks. Tu nesi tālu prom, bet noteikti esi tuvāk Dievam. Runa nav par atrašanos telpā un laikā, bet drīzāk – tuvumā vai tālumā no Dieva. Tuvums nozīmē draudzību. Tuvs cilvēks ir draugs. Dieva tuvums nozīmē – būt Dieva draugam. Nevis blakus un neapzinoties, bet tuvumā, tuvībā, pat – būt Dievā, būt Viņa pārņemtam. Svētais evaņģēlists Jānis atgādina Jēzus vārdus: „Jūs Manī un Es jūsos.” (Jņ 14,20; 15,4. 7) Šis tuvums jau ir dievišķošana. Nevis elkdievība, bet Viņa žēlastība, kurā kļūstam Viņam tik tuvi! Dievišķība pieskaras cilvēcībai, lai to paceltu tajos augstumos, kuros tai jābūt. Vairs nebūt grēka un netikumu, atkarības un zemā-

ko dziņu vergiem, bet redzēt pasauli gara acīm un saskatīt otrā cilvēkā brāli un māsu.

Debesis un Dieva tuvums ir arī vara. Garīga vara, kas kārtu cilvēces likteņus. Tā, kas nosaka Svētās Vēstures gaitu. Nereti tā ir nesaprotama, nereti tā šķiet nežēlīga, taču tās atrisinājums ir brīdis, kad skatām Dievu vaigu vaigā. Šajā apskaidrībā mūsos vairs nav pārmetumu un tiesāšanas. Tad ir tikai pateicība un laime atrast sevi Dievā, Viņa acīs ieraudzīt savu atspulgu un saprast, ka ik mirkli mūsu dzīvē – no ieņemšanas brīža līdz aiziešanai – Viņš mūs ir mīlējis bezgalīgi, neuzvarami un uzticīgi.

14. augustā svētais Meinards par mums aizlūdz kopā ar savu brāli svētumā – Maksimilānu Kolbi. Arī viņš mums stāsta par savu paļaušanos uz Dievmātes Bezvainīgo Sirdi. Šī paļāvība viņam ļāva izturēt labestībā arī tad, kad cilvēku ļaunums šķita pārspējam iztēles robežās. Kad esam nežēlības ielenkti, Māte ar Dēlu mums atgādina, ka ir tāda bērības zeme, kur vecāki par mums rūpējas, kur esam aizstāvēti un pasargāti. Šajos svētkos lūgsim viņu, kā Aglonas svētglezņā lakoniskajos latīņu vārdos viņu lūgušas paaudzes vēl ilgi pirms mums: „*Monstra te esse Matrem!*” Rādi, ka esi Māte! Rūpējies par Tev vēltīto Māras Zemi! Mēs nākam pie Tevis ar savām lūgšanām un pateicamies Tev par visu, ko esam saņēmuši no Tava Dievišķā Dēla ar Tavu aizbildniecību!

Priesteris **Modris Lācis** (Šveice)

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Aicinājums
uz svētumu laulībā

3.lpp. Noslēgums J. Saliņa OP
baušļu skaidrojumam

4. – 5.lpp. Pāvilostas
Sv. Gara draudze

6.lpp. Intervija ar klostermāsu
Anastasiju OP

7.lpp. Sludinājumi

8.lpp. Ziņas

Aicinājums uz svētumu laulības dzīvē

Dzīvojam laikmetā, kurā izpratne par Laulības sakramenta nozīmi zūd arī kristiešu vidū. Mums ir jāredz globālā ģimenes krīze, kas skar visu sabiedrību un iespaido arī kristīgo vidi. Slavenais sociologs Zigmuns Baumanis mūsdienu izpratni par mīlestību raksturo kā šķidro mīlestību, kas tiek reducēta līdz komerciālam līmenim: patērēt, tērēt izmest un iegādāties kaut ko jaunu. Šādu sabiedrības evolūciju varētu uzskatīt par normālu un pat par vēlamu, jo tā atbilst pasaules garam. Taču rodas jautājums – vai mēs visi neciešam šādā situācijā? Vai tie, kas pārrauj laulības saites, necieš? Vai necieš bērni, kad izjūk ģimenes un vecāki šķiras? Vai necieš visa sabiedrība?

Nenoliedzami pastāv saistība starp sabiedrības ekonomisko labklājību un bērnu dzimstības līmeni. Šībrīža demogrāfiskā situācija un bērnu dzimstība apdraud gan mūsu valsti, gan kultūru. Arī bērnu garīgais līdzsvars un personības attīstība daļēji ir atkarīga no ģimenes stāvokļa. Vienīgā bērna sindroms riskē attīstīties par uz sevi centrētu personību, kas nespēj konfrontēties un dalīties ar citiem. Savukārt neskaidrība attiecībā uz ģimenes modeli, tēva un mātes lomu ģimenē, riskē ar nespēju nākotnē dibināt un uzturēt harmoniskas ģimenes attiecības. Vēlēšanās pielīdzināt homoseksuālu pāru ģimenes modeli tradicionālām ģimenes modelim, dažos ASV štatos ir radījusi priekšlikumu vairs ģimenē nerunāt par māti un tēvu, bet par pirmo un otro partneri.

Arī jautājums par bērnu seksuālo audzināšanu skolās, kas bieži tiek reducēta uz mehānisku procesu, kurā akcents tiek likts uz divējādu aizsargāšanos pret seksuāli transmisīvām slimībām un apaugļošanos, aizmirstot cilvēka garīgo dimensiju, kurā galvenā loma ir mīlestībai.

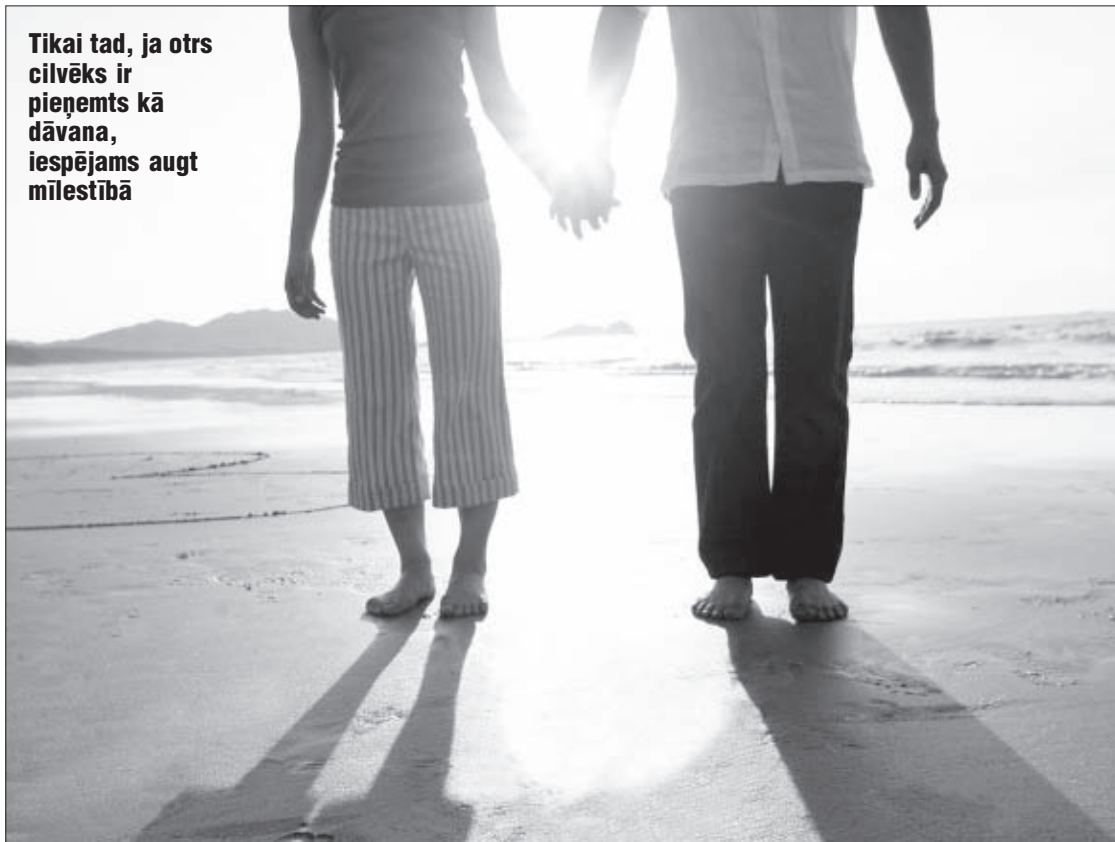
Nemot vērā šos daudzus jautājumus, kuri skar ģimenes pamatus, ir vērts apdomāt ieguldījumu, kuru dod kristīga pieeja ģimenes krīzes situācijai Latvijā.

Nekrist pesimismā

Pirmkārt, ņemot vērā pašreizējo situāciju Latvijā, varētu rasties iespaids, ka ģimenes nākotne ir bezcerīga. Taču no kristīgā viedokļa nedrīkstam zaudēt cerību, jo Kristus ir mūsu cerība un Viņam vēsturē pieder galīgais vārds. Šāda pārliecība mudina kristiešus iestāties par ģimenes svarīguma aizstāvēšanu sabiedrībā visās tās formās, tā arī stiprina cerību un apziņu, ka ir jārikojas, lai izklātu no šī krīzes stāvokļa, katram atgādinot savu atbildību par mūsu sabiedrību. Kristiešiem nav jānovēršas no politiskās dzīves, bet no jebkuras politiskās partijas ir jāpieprasa atbildība un iestāšanās par ģimenes vērtībām kā prioritāru punktu partiju programmās. Atcerēsimies godināmā bīskapa Sloskāna vārdus: „Ne jau ārējais

Tikai tad, ja otrs cilvēks ir pieņemts kā dāvana, iespējams augt mīlestībā

Foto no interneta

ienaidnieks iznīcina tautu, bet tā pazūd, kad pazaudē morāli.”

Skatīties patiesības gaismā

Kristiešiem būtu sabiedrībai jāmaca reāli skatīties uz faktiem, jānudina plašsaziņas līdzekļi sabiedrībā aizstāvēt ģimenes vērtības, tās neizkropļojot. Kristiešiem jāprasa, lai skolās mācītu atbildīgas ētikas pamatus, kur dzimumdzīve ir saistīta ar dziļu mīlestības izpratni. Ir dziļi jāpārdomā, kādas sekas izriet no, tā saucamās, visatļautības sabiedrībā. Bieži vien mēs nesaprotam, kādēļ būtu jāierobežo visatļautība attiecībā pret ģimenēm, neņemot vērā ne mūsu personīgo attīstību, ne sabiedrības labumu šodien un nākotnē. Bieži vien mēs domājam, ka brīvība nozīmē darīt to, kas mums patīk, aizmirstot, ka īsta brīvība ir saistīta ar patiesību par cilvēku un mīlestību. Patiesi brīvs ir tikai tas cilvēks, kurš spēj valdīt pār savām tieksmēm un instinktiem – tā ir patiesība, kuru bija sapratuši jau sengrieķi.

Pieņemt augšanas procesu

Katra cilvēka personībai ir jānobriest un tajā ir jāintegrē visas cilvēka dimensijas. Cilvēks nav tikai bioloģiska būtne, kurā visu nosaka ķīmiskas reakcijas, viņa ir arī psiholoģiska joma, kurā atspoguļojas viņa garīgā dimensija, kas ietver arī cilvēka spēju domāt un gribēt. Bez tam cilvēks ir arī atvērts uz pārliecīgo – reliģisko dimensiju, kura viņam palīdz izprast, kas viņš ir, no kurienes nāk, uz kuriem iet un kā būtu jādzīvo. Tieši tādēļ skatīties uz jūtu pasauli un mīlestību tikai no bioloģiskā vai psiholoģiskā viedokļa ir nepietiekoši. Pilnīgam uzskatam par cilvēku ir neatbilstoši pielīdzināt mīlestības jūtas tikai bioloģiskiem procesiem. Mīlestība nav tikai vienkāršs sentiments vai izjūtas, kurām

zūd, zūd arī mīlestība. Mīlestība attiecas arī uz prātu un gribu. Citādi mīlestība, ja tā nav prāta pavadīta, kļūst akla un var novest tikai pie kaisles verdzības, tāpat kā mīlestība bez gribasspēka, pakļauj cilvēku tikai emociju uzplūdiem. Lai mīlestība būtu nobriedusi, tai personībā ir harmoniski jāintegrē visas cilvēka dimensijas. Arī psihoterapeits Z. Freids uzskata, ka mīlestības jūtas pieprasa cilvēkam pāriet no „uz sevis orientētas bērna mīlestības (egoisma) uz nobriedušas personības mīlestību”, kura ir spējīga mīlestībā atdot sevi otram.

No kristīgā viedokļa ir jāņem vērā Svētā Gara un žēlastības ietekme uz cilvēku. Tādējādi cilvēka dzīvi varam uzlūkot pasaules gara vai Svētā Gara gaismā. Svētais Pāvils uzskata, ka ”miesas augļi”, atšķirībā no Svētā Gara augļiem, ir nesavaldīšanās un nešķīstība (Gal 5), taču tie, kuri sevi ļauj vadīt Svētajam Garam – ir vienotībā ar Dievu lūgšanā un sakramentālajā dzīvē, izpildot mīlestības bausli, ir spējīgi nobriest kā pilnīgi harmoniskas personas.

Saprast kristīgo labo vēsti par ģimeni un mīlestību

Kristus, runājot ar farizejiem par laulības nešķiramību, atsaucas uz Radišanas grāmatu, kurā atspoguļo Dieva gribu par laulības dzīvi un ģimenes vērtību. (Sal. Mt 19) Radišanas grāmatā tiek uzsvērts, ka laulības dzīve ir svēta. (Sal. Rad 1,27–31) Diemžēl grēka dēļ, vēloties dzīvot bez Dieva, pilnīgā autonomijā, cilvēka sirds zaudē spēju redzēt otru cilvēku (vīrieti, sievieti vai arī bērnu) kā dāvanu, un otrs tiek uzskatīts kā lieta, pār kuru var dominēt, egoistiskā veidā baudīt, lietot un izmest. (Sal. Rad 3,12,6)

Svētīgais Jānis Pāvils II ir veltījis brīnišķīgas katehēzes mīlestībai starp vīrieti un sievieti, balstoties tieši uz šo

Kristus diskusiju ar farizejiem. Viņš uzsvēra, ka Jēzus skatījumā jaunā radišana žēlastībā pārveido grēka ievainoto cilvēka skatienu, kurš raugās uz otru, to iekārojot.

Mēs, kristieši, bieži vien aizmirstam, ka laulība ir svēta – tā ir sakraments, kurš atspoguļo Dieva mīlestību. Tieši tāpēc, ka Dieva mīlestība ir mūžīga, uzticīga un auglīga, arī mīlestībai starp sievieti un vīrieti ir jābūt mūžīgai, uzticīgai un atvērtai uz dzīvību. Labā Vēsts nozīmē, ka cilvēkam ir iespēja dzīvot uzticīgi, mīlot otru un atdodot savu dzīvi otram tāpat kā Kristus sevi ir atdevis Baznīcai (Sal. Ef 5,26-27). Labā Vēsts nozīmē, ka Dievs dod žēlastības spēku ar otru cilvēku uzticīgi dzīvot visu mūžu. Labā Vēsts atklāj, ka cilvēka, grēka ievainotā, sirds ir spējīga otram piedot, pieņemt otra vājības un turpināt iesāktu ceļu. Mīlēt Svētajā Garā ir iespējams tam, kurš ir spējīgs savaldīt savas iekāres un tās pozitīvi pārveidot. Cilvēks ir aicināts mīlēt otru cilvēku Dieva mīlestībā, piedzīvot otru kā brīnišķīgu dāvanu, kuru nevar beigt apbrīnot. Tikai tad, ja otrs cilvēks ir pieņemts kā dāvana, ir iespējams augt mīlestībā un pārvarēt pieraduma loģiku. Kristiešiem būtu jāatceras, ka visu kristīgo dzīvi iezīmē Kristus. Tieši tādēļ mēs varam runāt par laulību Kungā. Kristus ir „nācis atjaunot grēka iedragāto sākotnējo radības kārtību, Viņš pats dod spēku un žēlastību, lai dzīve laulībā iegūtu Dieva valstības jauno dimensiju. Sekojot Kristum, laulātie, atsaucāmies paši no sevis, ņemdami uz sevi savu krustu, varēs saprast laulības sākotnējo jēgu un ar Kristus palīdzību spēs dzīvot saskaņā ar to” (KBB 1615).

Laulība un krusts

Mums visiem ir zināmas mūsu pašu ģimeņu neveiksmes

un grūtības, varbūt mēs paši cīnāmies, lai izglābtu mūsu ģimenes dzīvi, varbūt mūsu ģimene ir izjukusi. Noteikti mūsu draugu vidū ir daudzi līdzīgās situācijās. Ko darīt? Vienmēr ir jādara viss, lai glābtu ģimeni. Mums jāatceras, ka bērniem ir tiesības uz vecāku savstarpējo mīlestību. Pirmkārt, tie ir bērni, kuri cieš no ģimenes grūtībām. Varam pārdomāt svētīgās mātes Terēzes no Kalkutas vārdus: „Ģimenes, kuras kopā lūdzas, paliek kopā.”

Viena no svarīgākajām lietām ģimenē ir spēja piedot un paškritika. Tieši tad, ja garīgā dzīve attīstās, arī piedošana kļūst iespējama, pieaugot pazemībai un pacietībai. Ir svarīgi atcerēties, ka Laulības sakraments ir jāuztur ne tikai, attīstot savstarpējo mīlestību, bet arī, piedaloties Baznīcas dzīvē. Ja vīrs un sieva aizmirst izkopt kristīgo dzīvi, tad arī viņu mīlestība ir apdraudēta.

Arī tad, ja ģimene ir izjukusi, nav jākrīt izmisumā. Dievs neatstāj nevienu, kas paļaujas uz Viņa žēlsirdību. Ir jāizvērtē, vai nav iespējams izlīgt un izlabot savstarpēji izdarīto ļaunumu. Ar Baznīcas tiesas palīdzību ir iespējams izvērtēt pirmās laulības esamību un iespēju to atzīt par neesošu. Jebkurā gadījumā, nav jāattālinās no Dieva mīlestības un no Baznīcas dzīves, pat tad, ja nav iespējams pieņemt Svēto komūniju, ir iespējams kopīgi lūgties, garīgi pieņemt Komūniju un piedalīties draudzes dzīvē. Katram kristietim ir jāizturas žēlsirdīgi pret citu neveiksmēm, jo mēs nekad nezinām citu cilvēku dzīves gaitas un atbildību. Tikai Dievs ir vienīgais un patiesais tiesnesis. Šāda nostāja nenozīmē, ka būtu jārelativizē labo vai ļauno. Nekādā gadījumā! Neviens nevar atcelt Kristus sacīto par laulības svētumu, taču mums ir arī jāatceras, ka Kristus mūs ir aicinājis atbalstīt cilvēkus, kuri cieš, un ar mūsu draudzību un lūgšanām palīdzēt nekrist izmisumā.

Laulība kā Trīsvienības simbols

Starp visām pasaules reliģijām, kuras sludina mieru un mīlestību, tieši kristietība ir pacēlusi laulību un ģimeni Dieva līdzības augstumā. Mūsu ticības centrā ir Trīsvienības noslēpums, kurā atklājas Dieva būtība kā mīlestība, kurā Tēvs mīlestībā dod visu sevi Dēlam, Dēls mīlestībā atbild, atdodot sevi Tēvam, bet mīlestība, kas viņus vieno, ir Svētais Gars. Tā šis dziļais Trīsvienības noslēpums ir modelis mūsu mīlestībai laulībā, kurā laulātie atdod sevi viens otram, taču nenoslēdzoties divvientulībā, bet gan Svētajā Garā mīlestībā radot jaunu dzīvību, tā piedaloties Dieva lielajā radīšanas darbā.

Priesteris
Andris Marija Jerumanis

10. bauslis — tev nebūs iekārot nevienu lietu, kas pieder tavam tuvākam

Jaceks Salijs OP

Sākums avīzes „Nāc” 42. numurā

Kad cilvēku motivē bagātība, sākas ļaunums

Desmitais bauslis apskata mūsu attieksmi tieši pret materiālajām vērtībām. Uzdosim sev pamatjautājumu: kā atšķirt pamatotas un godprātīgas ilgas no nepamatotām ilgām pēc materiālām vērtībām? Bauslis taču attiecas vienīgi uz tām nepamatotām. Ļaunumu var izraisīt naīva, bet reizēm melīga morāle, kurai katra tiekšanās pēc bagātības un materiālās stabilitātes liksies aizdomīga. Kad teorijā netiek nošķirta likumīga saimniekošanas motivācija no negodīgas saimniekošanas motivācijas, tad grūti cerēt, ka tas varētu labvēlīgi ietekmēt saimnieciskās prakses morāli.

Tāpat ekonomiskās motivācijas ir ne vien likumīgas, bet pat ļoti vēlamas. Bez tām taču nebūtu radušās tik daudzas brīnišķīgas iniciatīvas un saimnieciskie sasniegumi, pateicoties kuriem nevienu vien reizi palīdzēts izkļūt no nabadzības arī plašākas sabiedrības mērogos. Ļaunums sākas tikai tad, kad cilvēka motivāciju horizonts aprobežojas — objektīvi vai subjektīvi — vienīgi ar vēlmi kļūt bagātākam. „Pielūkojiet un sargieties no katras mantkāribas, jo ne no pārpilnības un tā, kas viņam ir, atkarīga viņa dzīve.” (Lk 12,15)

Diemžēl gadās, ka kāda saimnieciska darbība pat objektīvi nekam

nekalpo, ka tā ir gluži kaitīga un liecina ne tikai par darītāja morālo, bet arī par viņa profesionālo pagrimumu. Tas attiecas ne tikai uz narkotisko vielu izgatavošanu un ieroču tirgošanu. Čičikovs pirka mirušas dvēseles, kāds cits izmāna apdrošināšanas kompensāciju par ugunsgrēku, kuru pats tišām izraisījis, vēl cits viltīgi izmanto kādas nepilnības kredītu ņemšanas noteikumus. Tātad nav iespējams godīgi kļūt bagātākam, veicot šķietamu saimniecisku darbību. Lielākais, ko cilvēks negodīgā peļņā, izvairoties no soda, var iegūt, ir laicīgās bagātības, jo būs taču vēl Dieva taisnīgā tiesa.

Kā vērtēt saimniecisku darbību, kas sabiedrībai nes objektīvu labumu, bet kuru kāds veic tikai un vienīgi ar mērķi vairot savu bagātību? Šķiet, ka tas ir tīri teorētisks modelis, kurš nekad nenotiek īstenībā. Ja šī darbība nepārkāpj morālo likumu, tad būtu jāpieņem, ka tās motivācija ir gan dziļāka, gan skaistāka nekā pats autors to skaidri apzinās. Ir maz ticams, ka saimnieciska darbība, kuru veic tikai laicīgu motīvu dēļ, nebūtu apraipīta ar kaut kādiem pārdarījumiem, parazitismu vai vismaz cietsirdīgu vienaldzību pret kāda trūkumu. Ja būtu citādi, vai Jēzus būtu pievērsis tik daudz uzmanības, brīdinot bagātos: „Jo kāds labums cilvēkam, ja viņš iemantotu visu pasauli, bet savai dvēselei darīs zaudējumu?” (Mk 8,36)

Ļaunums sākas tad, kad cilvēka motivāciju horizonts aprobežojas ar vēlmi kļūt bagātākam

Palīdzot otram bez garīgās bagātības, var aizskart cilvēka cieņu

Pašās beigās pievērsīsim uzmanību apustuļa Pāvila paradoksālajam izteikumam par Kristu: „Viņš, būdams bagāts, jūsu dēļ kļuvis nabags, lai Viņa nabadzībā jūs kļūtu bagāti.” (2Kor 8,9) Šis izteiciens savā visdziļākajā dimensijā izklāsta Iemiesošanās

noslēpuma jēgu: Dieva Dēls sevi pazemināja un piedalījās mūsu cilvēciskajā dabā tāpēc, lai mūs paaugstinātu un darītu par savas dievišķās dabas līdzdalībniekiem.

Tomēr šī izteikuma konteksts norāda uz vēl citu, praktiskāku nozīmi: Lai varētu sniegt palīdzību cilvēkam, kam tā nepieciešama, tev jābūt bagātam, bet patiesi bagātam. Pat tad, kad palīdzī kādam mate-

riāli, tavai ekonomiskai stabilitātei ir jābūt otršķirīgai; svarīgi ir, lai tu būtu bagāts „gan ticībā, gan vārdos, gan zināšanā, gan visādos centienos” (2Kor 8,7). Ja tev pietrūks patiesās bagātības, t. i., garīgās, tad, gribot palīdzēt tuvākajam, tu ļoti viegli, pat negribēdams, pazemosi viņu un aizskarsi viņa cieņu.

Patiesi bagāts, protams, ir tikai pats Dievs. Tas ir sv. Pāvilam raksturīgs skatījums; mēs to neatradīsim (vismaz tādā veidā formulētu) ne Vecajā Derībā, ne arī citos Jaunās Derības rakstos. Dievs ir „bagāts ar savu žēlastību”, kas „pārpilnībā mums piešķirta visā gudrībā un saprašanā” (Ef 1,7-8; sal. 1,18; 2,4,7; 3,16; Kol 1,27; 2,3). „Viņš izdala savas bagātības visiem, kas Viņu piesauc.” (Rom 10,12; sal. 2,4; 9,23; 11,33). Un tieši tāpēc, ka Viņš ir Patiesi Bagāts, Viņš spēj apdāvināt tādā veidā, lai mūs pat vismazākajā mērā nepazemotu. Viņš, būdams Bagāts, pats kļūst nabags, kad grib mūs bagātināt.

Lūk, tieši tāda ir šī baušļa „Tev nebūs iekārot nevienu lietu, kas pieder tavam tuvākam” evaņģēliskā perspektīva; drīzāk centies viņam nākt palīgā. Ja ir nepieciešams, palīdzī viņam arī materiāli. Bet neatstāj novārtā dalīšanos augstākajā bagātībā, kura tev ir pieejama caur ticību. Centies to darīt ar patiesu bijību pret tuvākā personas cieņu.

Tulkoja Kaspars Zagorskis †

Liepājas Katoļu pamatskolas astotais izlaidums

Kas ir iegūts, mācoties Liepājas Katoļu pamatskolā?

Raimonds Grinbergs: Ieguvums noteikti ir neliels skolēnu skaits klasē, kas palīdz mācīties, jo skolotājs ar katru skolēnu var vairāk strādāt individuāli. Ar skolotājiem šajā skolā ir iespējams veidot personīgas attiecības, viņi

var būt kā draugi. Daudzi skolotāji man ir palīdzējuši tieši personīgajā dzīvē, stāstījuši arī par Dievu.

Raimonds Vitoliņš: Pirms Katoļu pamatskolas esmu mācījies četrās skolās, bet šī liekas vislabākā tāpēc, ka te ir salīdzinoši maz skolēnu. Šeit ir daudzpusīgākas iespējas sevi pilnveidot, pārbaudīt, piemē-

ram, notiek Zinātnieku diena un nedēļa, komandu darbi, ”Zaļā skola”.

Kāda atmosfēra valda skolā?

Raimonds Grinbergs: Šeit nav tik skaļi kā citās skolās, kurās esmu mācījies. Pozitīvi ir arī tas, ka ir iespējams visus pazīt. Domāju, ka tad, kad mācīšos Rīgas Kultūras vidusskolā, tā vairs nebūs.

Madara Buka: Manuprāt, atmosfēra skolā ir laba. Šeit ir labi skolotāji, viņiem vienmēr var uzticēties, jo viņi palīdz gan mācībā, gan personīgajā dzīvē.

Kur tu turpināsi mācības?

Liepājas Draudzīgā aicinājuma 5. vidusskolā.

Vai tas, tavuprāt, ir vērtīgi, ka skolā tiek rīkoti kopīgi pasākumi visām klasēm?

Dāvids Egle: Jā, tas māca nebaidīties no publiskas uzstāšanās, un tā ir arī iespēja mazākiem mācīties no lielajiem.

Ko tev dod tas, ka šajā skolā kristīgo mācību esi varējusi apgūt 9 gadus?

Arnita Gēbele: Esmu ieguvusi ļoti plašas zināšanas kristīgajā mācībā un domāju, ka tās man dzīvē tālāk var noderēt.

9. klases audzinātāja Alina Gindra:

Kāda ir sajūta pēc kārtējās izlaiduma klases pavadišanas tālākā dzīvē?

Šī man ir otrā izlaiduma klase Liepājas Katoļu pamatskolā. Brīžiem pie sevis nosmejos: kārtējā piecgade noslēgusies. Jāstāda atkal jauni plāni, bet cik tad cilvēks savā mūžā tādas piecgades var izpildīt...

Ko tajos piecos gados, kuros šie skolēni tev ir uzticēti, gribas viņiem iedot?

Gribēt jau var daudz. Kādreiz li-
kā, ka vēl jāpaspēj pateikt tie vie-

die, gudrie vārdi, jo bez tiem tālāk viņiem dzīvē būs grūti, tomēr tās ir muļķības. Katram savi *puni* jāiegūst.

Šī klase bija cīnītāji, kuri nepārtraukti protestēja pret skolas kārtību, pret formām, pret kādiem pasākumiem, kuros jāpiedalās, pret visu, kas obligāts. Zēni — izteikti līderi. Gribējās iedot prasmi cīnīties par kaut ko, nevis pret.

Vai tu arī no viņiem kaut ko esi mācījusies?

Pacietību! Lai ar viņiem strādātu, bija nepieciešama liela pacietība un mīlestība. Man šķiet, ka tik daudz es savā dzīvē vēl neesmu skaitījusi līdz desmit turp un atpakaļ, lai nomierinātos. Daudz nācās arī par viņiem cīnīties, jo kurš cits viņus aizstāvēs, ja ne audzinātāja? To, ka audzinātājam ir jāstāv un jākrūt par saviem audzēkņiem, mācīja mans kurators — Jānis Mencis.

Kāds būtu tavs vēlējums šī gada absolventiem?

Liela daļa manu absolventu ir mākslinieciska tipa cilvēki, tādēļ viņiem novēlu spēku, jo māksliniekiem nav viegla dzīve. Lai viņiem pietiek spēka turēties pretī dažādiem kārdinājumiem. Lai izdodas atrast stingru dzīves pamatu. Domāju, ka tā *sēkliņa*, kas *iesēta* kristīgās mācības stundās, ir *dzīva* un kādā brīdī *uzdīgs*. Es ceru, ka pienāks laiks, kad viņi uz baznīcu gribēs aiziet brīvprātīgi.

Intervēja Ieva Liede

Foto: Gunitis Gēbelis

Liepājas Katoļu pamatskolas 2011. gada 9. klases absolventi ar savu klases audzinātāju Alīnu Gindru izlaiduma dienā

Pāvilostas Svētā Gara draudze

Prāvests MARIUŠS KEMPA – kalpošanu Pāvilostā uzsācis 2004. gadā un to turpina, svinot Svēto Misi katra mēneša pirmajā un trešajā svētdienā.

Kāda ir Pāvilostas draudze?

Tā ir maza un jauna draudze, jo iepriekš Pāvilostā nav bijusi katoļu baznīca. Cilvēki ir atsaucīgi, labprāt velta savu laiku, lai paveiktu to, kas nepieciešams. Jūtama arī atvērtība uz citiem cilvēkiem. Varētu teikt, ka draudzē tagad aktīva ir otrā paaudze, kas turpina iepriekšējās paaudzes iesākto.

Svarīgi ir zināt savu vēsturi, un šobrīd tā citīgi tiek apkopota. Draudzes cilvēki šeit mācās izpratni, kas ir Baznīca, draudze, jo te trūkst katoliskās tradīcijas. Līdz pilnīgai izpratnei par draudzes Baznīcu ejams vēl tāls ceļš. Kā pāvests Benedikts XVI atgādināja – baznīca nav sociāla organizācija. Tāpēc, manuprāt, ir ļoti svarīgi zināt draudzes idejisko pamatu, jo no tā izriet arī praktiskās lietas un, protams, arī žēlsirdības darbi.

Kas ir būtiskais draudzes dzīves veidošanā?

Galvenā ir iekšējā izpratne, kas sevi ietver ticību. Baznīca nav tikai ārēja kopiena, mēs esam tikai maza *šūniņa* no visa lielā *organisma*. Baznīca esam mēs, kas dzīvojam šajā pasaulē, kā arī tie, kas cieš, šobrīd atrodoties šķīstītavā un trešais līmenis – tie, kas ir Debesīs. Manuprāt, šai izpratnei ir jābūt pamatā, lai veidotu katolisku draudzi.

Vai Pāvilostā ir daudz katoļticīgo?

Visur ir daudz katoļu, bet rodas jautājums – kas ir katolis? Vai tas ir cilvēks, kas ir tikai kristīts katoļu Baznīcā? Tas tomēr ir kaut kas vairāk. Līdzīgi ir ar cilvēkiem, kuri sevi sauc par kristiešiem.

Pāvilostā, cik zinu, ģimenes ar katoļticības saknēm ir gan no Grīņiem (kur bija dievnams, jo pārsvarā dzīvoja iecelotāji no Latgales), gan no Jūrkalnes, gan arī no citām vietām. Šie cilvēki tika pārcelti vai arī paši pārcēlās uz dzīvi Pāvilostā. Kādā no paaudzēm katoļticība ģimenēs ir izzudusi, jo šeit nebija katoļu baznīcas. Tādēļ jauniešu baznīcā ir maz, viņi šobrīd mācās izprast – kas ir kristietība.

Kā notiek ekumēniskā sadarbība Pāvilostā?

Bez katoļiem Pāvilostā vēl ir luterāņu un baptistu draudzes, mūsu starpā ir izveidojusies laba sadarbība. Gada laikā tiekamies pilsētas svētkos, pagājušajā gadā uzsākām atzīmēt 18. novembri ar ekumēnisku dievkalpojumu. Šogad pirmo reizi pilsētas ielās gājām kopīgu Krustaceļu Lielajā piektdienā.

Lielā pilsētā, kur cilvēki savā starpā ir vairāk anonīmi, varētu būt vieglāk aiziet uz citu baznīcu, bet mazā pilsētiņā par to visi gandrīz uzsūc uzzina, runā, tādēļ kāds varētu arī nejusties brīvs, lai apmeklētu citas draudzes baznīcu. Tādēļ, manuprāt, nav svarīgi rīkot daudz ekumēniskos dievkalpojumus, bet katrs no tiem ir ļoti nozīmīgs.

Ekumēnisms ir jāmācās. Tas sevi ietver ne tikai kopīgo, ir svarīgi arī parādīt – kādi mēs esam, nezaudējot savu identitāti, bet, pastāstot par sevi, uzzināt par otru.

No kreisās: Inga Šnore, Marija Lisova, Alma Fišere, prāvests Mariušs Kempa, Lidija Pāvilsone un Valija Dzintare pie Pāvilostas katoļu baznīcas

VERA VASIŅČIKA – bijusi klāt Pāvilostas Svētā Gara baznīcas tapšanas posmā. 35 savas dzīves gadus Pāvilostas skola strādājusi par direktori. Darba mīlestība un atbildības sajūta mudinājusi gādāt, lai taptu ne tikai baznīca, bet arī lai tās apkārtnē būtu skaisti apzaļumota.

Kā jūs Pāvilostā tīkāt pie sava dievnama?

Mūsu draudzē kalpoja priesteris Bruno Dānis, kurš ierosināja šeit celt baznīcu, jo viņam bija līdzekļi šim darbam. Sākām meklēt vietu. Mums piedāvāja vairākas vietas, bet mēs izvēlējāmies skaistu uzkalniņu priežu ielokā pie Sakas upes. 1998. gadā jaunajai baznīcai tika ielikti pamati, bet nākamā gada pavasarī uzsāka būvniecības darbus un 19. decembrī jau tur svinējām pirmo Svēto Misi. Baznīca tika konsekrēta 2000. gada 23. septembrī.

Kā dievnams tika pie sava nosaukuma – Svētā Gara baznīca?

Cilvēciskiem spēkiem baznīcu nevar uzcelt tik īsā laikā – 8 mēnešos, tajā visā noteikti darbojās pārdabiskā Dieva palīdzība, tādēļ arī baznīcu vēlējamies uzīcīt Svētajam Garam.

ALMA FIŠERE – Pāvilostā dzīvo no 1952. gada, kad šeit ieradās no Jūrkalnes. Alma augusti katoliskā ģimenē, kopā ar trim māsām

Esmu iesaistījies baznīcas telpu uzkopšanā. Baznīcas tīrīšanu esam sadalījuši tā, ka katrs tīra savu mēnesi.

Kā jūs apsildāt baznīcu aukstajos ziemas mēnešos?

Baznīcā ir telpa ar apkuras katlu. Ziemā, lai būtu silts, savācam naudiņu un noalgojam kurinātāju. Viņš kurina krāsnī un pa dažādām vietām baznīcā tiek iepūsts siltais gaiss. Neviens cits jau par mūsu baznīcu nerūpēsies, viss jādara pašiem.

Vai Pāvilostā dzīvo daudz katoļticīgo?

Pāvilostā ir daudz katoļu, savā laikā viņi te ir pārnākuši dzīvot no Jūrkalnes, jo te bija iespēja zvejot. Tāpat ir arī katoļi, kuri te ieradās dzīvot Grīņos no Latgales, bet diemžēl daudzi atrod imeslus, lai uz baznīcu nenāktu. Lielā daļa no viņiem apmeklē dievkalpojumus pie luterāņiem vai baptistiem. Mani uzrunāja kaimiņiene, aicinot nākt uz katoļu baznīcu, un es atsaucos.

MARIJA LIŠOVA – dzimusi Zarasai, kas atrodas netālu no Lietuvas-Latvijas robežas. Iepazinusies ar savu nākamo vīru no Medumiem, kurš bijis zvejnieks, viņš arī Mariju atvedis dzīvot uz Pāvilostu. Iedzīvošanās nav bijusi viegla, jo latviešu valoda vēl bijusi sveša un krieviski Pāvilostā runājuši nelabprāt. Grūtību pārvēršana norādījusi un palīdzējusi atrast ceļu atpakaļ pie Dieva.

Vai grūtā brīdī meklējāt palīdzību pie Dieva?

Agrāk nē. Man, mācoties 9. klasē, bija tāds gadījums, kad priesterā rīcības dēļ ieļauņojos un uz baznīcu vairs negāju. Sirdi tomēr visu laiku bija aicinājums meklēt ceļu atpakaļ uz Baznīcu. Kad uzzināju, ka Pāvilostas Mūzikas skolā notiks Svētās Mises, sāku tās apmeklēt. Tagad esmu ļoti priecīga, ka mums ir sava katoļu baznīca un katra mēneša pirmajā un trešajā svētdienā varu šeit apmeklēt Svēto Misi.

Kādas ir svētku svinēšanas tradīcijas jūsu draudzē?

Lielākos Baznīcas svētkos vienmēr rotājam baznīcu, atnesam ziedus, kas izauguši pašu dārzīņos. Biskaps Vilhelms Lapelis, kad vizitēja mūsu draudzē, arī ļoti priecājās, ka mums ir skaisti saposta baznīca. Mēs tiešām cenšamies no visas sirds. Kopīgi svinam arī dzimšanas dienas.

VALIJA DZINTARE – liepājniece, kristīta Gudenieku baznīcā, bet uz Pāvilostu pārcēlusies dzīvot 1991. gadā. Vecāki bijuši ticīgi un ģimenē audzinājuši piecus bērnus, tomēr Valija saka, ka jaunībā nav pievērsusies Dievam, jo tajā laikā par Dievu runāt nedrīkstēja. Ziemsvētku ar svinēti, kā dzīvot kopā ar vecākiem, tā arī pašas dibinātāji ģimenē. Tēvam bijusi skaista, sulīga balss, viņš mudinājis dziedāt arī bērnus, tas noteikti palīdzējis Valijai apgūt otrās balss dziedāšanu pēc dzirdes.

Vai tagad, atskatoties uz savu dzīvi, redzat, ka Dievs jums stāvējis klāt?

Jā, tagad es redzu, ka Dievs man ļoti daudz ir palīdzējis caur citiem cilvēkiem, bet toreiz – jaunībā – es tā nedomāju. Bija brīži, kad biju

Biskaps Ārvaldis Andrejs Brumanis un priesteris Bruno Dānis Pāvilostas katoļu dievnama konsekrešanas dienā 2000. gada 23. septembrī

Ekumēniskais Krustaceļš Lielajā piektdienā

Pūpulu svētīšana pie baznīcas, uzsākot Kluso nedēļu

izmisumā un trūkuma dēļ nesapratu – ko dot bērniem ēst, tieši tad atskanēja zvans pie durvīm un man negaidīti atnesa prēmiju – 25 rubļus. Man ir dvīņi un ar vienu algu visu nepieciešamo sagādāt bija ļoti grūti. Tādi momenti manā dzīvē ir bijuši ļoti daudz.

Kā jūs atradāt ceļu pie Dieva?

Ceļu pie Dieva es atradu, dzīvojot Sakā, tas ir netālu no Pāvilostas. Katoļu draudzes te sākumā nebija, tāpēc gāju uz baptistu dievkalpojumiem. Mans vīrs ir luterānis, bet man tur nevilka, jo es sapratu, ka esmu katoliete. Tagad katoļu draudzē es jūtos brīva, vajadzīga. Man liekas, ka te es esmu piederīga.

Man ļoti patīk dziedāt, un te es to varu darīt. Kādreiz es dziedāju dažādos ansambļos, dziedāju arī solo, bet tagad esmu priecīga, ka varu dziedāt baznīcā Dievam par godu.

Kā Pāvilostas draudzē tiek sadalīti pienākumi?

Mums draudzē nav tā, ka kāds norāda – tu dariši to, bet tu kaut ko citu. Mēs paši zinām,

Pāvilostas draudzē kopīgi tiek svinētas dzimšanas dienas, šoreiz jubilāres godā – Alma Fišere

Pāvilostas pilsētas svētkos ticīgie pulcējas uz kopīgu lūgšanu Svētā Gara katoļu baznīcā

iemācījās spēlēt akordeonu, un viņu baptistu baznīcā skolotāja aicināja muzicēt, man, protams, bija jāiet klausīties. Mana *slimība* ir grāmatu lasīšana, to daru, cik daudz varu atļauties, tas bija arī par iemeslu, kāpēc uz katoļu baznīcu atnācu līdz pažiņai, kad te tika svinēta baznīcas 10 gadu jubileja. Te bija ieradies biskaps Vilhelms Lapelis un atveda arī pārdošanai grāmatas. Tajā reizē mani arī aicināja dziedāt kori, un es te paliku.

Kā jūs izjūtat Dievu?
Es Viņu vairāk izjūtu kā Aizstāvi. Kad ir grūti, es dziedu dziesmu, kurā ir vārdi "Uzliec savas vieglās rokas ...", pat vairākas reizes, un tad es jūtu – man paliek vieglāk. Tā ir mana lūgšana – saruna ar Dievu. Ikdienā ir skarba un bez Dieva palīdzības to dzīvot nemaz nevar. Man ir ļoti žēl, ka ir cilvēki, kuri negrib to saprast. Es uzskatu, ka nevar lūgt Tēvreizi, ja cilvēki ir šaubas. Es daudz lūdzu par saviem tuviem.

Ja tā padomā – vai kaut kas ir mainījies no tā laika, kad Jēzus dzīvoja virs zemes? Nekas! Vienīgi daudzas lietas tiek sauktas citos vārdos.

INGA ŠNORE – Pāvilostas Mūzikas skolas direktore un klavierspēles skolotāja. Runājot par sevi atzīst, ka vairāk ir darītāja, ne runātāja. Kristību saņēmusi bērnībā Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē, kaut arī ticības lietas ģimenē bijušas strikti nolietas, jo tēvs strādājis karaspēka daļā. Garīgajā ziņā piederība katoļu draudzēi Ingai sniedz mieru un palaušanos uz to, ka viss notiks. Inga sevi redz garīgā ceļa sākumā un ir pārliecināta, ka Dievs visā ir klāt, tāpēc viss, kas notiek, ir nopietni un pa istam.

Kāds bija jūsu ceļš pie Dieva?

Kad mācījās Liepājas Pedagoģiskajā institūtā, tur bija jāapgūst zinātniskais ateisms. Tad es apņēmas pilna devos uz Liepājas Sv. Jāzepa katedrāli, lai strīdētos ar priesteri Kazimiru Sosnovski un viņu pārliecinātu, ka Dieva nav. Pēc pirmās tikšanās reizes priesteris man iedeva lasīt nelielu, ar mašīnu drukātu grāmatīti. Otrajā reizē, kad ar ciņassparu ieradās

uz sarunu, priesteris jau bija kristību reģistra grāmatā atradis manu vārdu un to man parādīja. Tas bija lūzums, un kopš tā brīža es iegušu neitrālu nostāju.

Tad mūsu mūzikas skolā sākās Svētās Mises, sākumā priesterim līdzī brauca muzicēt Ella Štroma, un tas mani ļoti iespaidoja. Ticības jautājumos man ļoti ir palīdzējusi arī Nabadzīgā Bērna Jēzus klostermāsa Rafaēla, arī priesteris Mariušs.

Jūs esat uzņēmies apkopot Pāvilostas katoļu draudzes vēsturi. Kas jūs mudina to darīt?

Draudze te ir ļoti jauka, visi cenšas iesaistīties, kaut ko darīt, ir atsaucīgi. Tāpat katram ir savas sāpes un kaites, par kurām es neko nezinu, bet nevienš nečīkst, nesūdzas, nekādi laika apstākļi viņus neietekmē. Tas ir būtiskākais, kāpēc es gribu apkopot šīs draudzes vēsturi, lai tā paliek kā liecība nākamajam paaudzēm.

Vai svētdienā pēc Svētās Mises no baznīcas jūs izejat bagātāka?

Tas jau ir kļuvis par manu dzīvesveidu un sākumu jaunajai darba nedēļai. Pareizāk būtu, ja arī kalendārā nedēļā sāktos ar svētdienu, kā tas ir citās valstīs.

Vai jūs vadāt dziedāšanu Pāvilostas draudzē?

Dziedāšanas vadīšanu uzņemos tāpēc, ka redzēju – ir tāda vajadzība. Es neesmu korģinģents, bet cenšos to darīt no sirds. Baznīcā patiesībā dzied visa draudze. Dziesmas izmēģinām pirms Svētās Mises, bet pirms lielākiem svētkiem rīkojam mēģinājumus.

Te – baznīcā – var izbaudīt klusumu un mieru. Arī akustika te ir ļoti laba. Mēs nemaz tik ļoti nedziedam, bet te pat bez mācīšanās ļoti skaņ. Varam dziedāt pavisam klusi, pat čukstus. Kad nākam sapost baznīcu lielākiem svētkiem, tad arī pie reizes padziedam. Katra cilvēka devums šeit ir labas gribas žests, un mēs nekad nepārmētam, ka kāds nav varējis kaut kur piedalīties, bet priecājamies par katru, kas atnācis.

Intervēja Ieva Liede

sakraments: pieprasa ticību no tā, kas vēlas to saņemt (bez ticības nevar saņemt sakramentu), bet arī stiprina ticību un ir Dieva žēlastību un svētības zīme un avots (piešķir žēlastības, kas ir nepieciešamas, lai ticīgais varētu izpildīt savu misiju). Baznīcā par laulātiem tiek uzskatīti tikai tie, kas pēc sagatavošanās ir devuši attiecīgos laulības solījumus katoļu garīdznieka klātbūtnē, kurš šo laulību ir svētījis. Visi pāri, kas nav devuši tādu solījumu, dzīvo bez laulības (bez Dieva žēlastībām, ko piešķir Laulības sakraments; tās žēlastības palīdz izpildīt laulāto solījumu – vienību, mīlestību un uzticību līdz mūža galam – un ir pamats kristīgai bērnu audzināšanai) un navīgā grēkā.

Priesteris **Mariušs Kempa**

Aglonas svētki

11. augusts – ceturtdiena
SLIMNIEKIEM VELTĪTA DIENA
12.00 – Sv. Mise, svētība slimniekiem

12. augusts – piektdiena
ĢIMENĒM VELTĪTA DIENA

12.00 – Sv. Mise, laulības solījumu atjaunošana
19.00 – Sv. Mise saderinātajiem
24.00 – Sv. Mise, nakts vigīlija bazilikā

13. augusts – sestdiena
SVĒTĀ MEINARDA LIELIE SVĒTKI

19.00 – Sv. Mise,
20.00 – Procesija ar Fatimas Dievmātes statuju ap baziliku
24.00 – Sv. Mise, nakts vigīlija bazilikā

14. augusts – svētdiena

7.00 – Sv. Mise
9.00 – Sv. Mise, garīgā adopcija (bazilikā pie lielā altāra)
12.00 – Sv. Mise svētceļniekiem (pie pāvesta altāra)
17.00 – Sv. Mise ārzemju svētceļniekiem (pie pāvesta altāra)

VISSVĒTĀS JAUNAVAS MARIJAS DEBESĪS
UZŅĒMŠANAS LIELIE SVĒTKI

19.00 – Sv. Mise, Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana, Euharistiskā procesija (pie pāvesta altāra)
22.00 – Krustaceļš
24.00 – Sv. Mise (pie pāvesta altāra)

15. augusts – pirmdiena

7.00 – Sv. Mise (bazilikā pie Dievmātes altāra, latgaliski)
9.00 – Sv. Mise jaunatnei, Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana (pie pāvesta altāra)
10.00 – Sv. Mise svešvalodā (apakšējā baznīcā)
11.00 – Rožukronis (pie pāvesta altāra)
12.00 – Svētku galvenā Sv. Mise, Euharistiskā procesija
19.00 – Sv. Mise

Skaistkalnes "Kaņepenes" svētki

5. augusts – piektdiena

SLIMNIEKIEM VELTĪTA DIENA

10.00 – Svētceļnieku sagaidīšana, svētnīcas vēsture
10.15 – Vissvētākā Sakramenta adorācija, grēksūdze
12.00 – Svētā Mise (galvenais celebrants – Latvijas Mariāņu kongregācijas provinciālpriekšnieks, priesteris Pāvils Zeila MIC)
○ Slimnieku sakramenta piešķiršana
○ Euharistiskā procesija

6. augusts – sestdiena

ĢIMENŅU DIENA

10.00 – Svētceļnieku sagaidīšana, svētnīcas vēsture
10.15 – Vissvētākā Sakramenta adorācija, grēksūdze
12.00 – Svētā Mise (celebrē V. E. Liepājas diecēzes bīskaps Vilhelms Lapelis)
○ Laulības
○ Laulību solījumu atjaunošana (aicināti piedalīties visi laulātie)
○ Svētība mātēm, kas gaida bērnu
○ Svētība laulātajiem un bērniem
○ Euharistiskā procesija
○ 21.00 – 24.00 – Vissvētākā Sakramenta adorācija

7. augusts – svētdiena

SKAISTKALNES DIEVMĀTES –
LATVIJAS ĢIMENŅU AIZBILDNES SVĒTKI

9.00 – Svētā Mise lietuviešu valodā, grēksūdze
10.00 – Vissvētākā Sakramenta adorācija, grēksūdze
12.00 – Svētā Mise (celebrē V. E. bīskaps Antons Justs Jelgavas diecēzes Apustuliskais administrators)
○ Kristības
○ Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana
○ Euharistiskā procesija

Uz svētkiem sirsnīgi ielūdz Skaistkalnes tēvi paulīnieši, e-pasts: pauliniesi@inbox.lv, tālrunis: 63933154.

Sv. Meinarda svētki 21. augustā

Svētās Mises:

Ogres baznīcā – 10.00, 18.00

Ikšķiles Karmelītu klostera baznīcā – 12.00

Sv. Meinarda salā – 13.00 (tikš piešķirts Kristības sakraments) un 15.00 (celebrēs V. Em. Jānis kardināls Pujats un piešķirs Iestiprināšanas sakramentu).

Ja vēlaties saņemt Kristības vai Iestiprināšanas sakramentu uz Sv. Meinarda salas, lūdzam savlaicīgi sazināties ar Ogres draudzes prāvestu Konstantīnu Bojāru.

Informācija uzzinām pa tālr.: 65022458, 26551206; e-pasts: meinarda.draudze@inbox.lv

RĪGAS GARĪGAIS SEMINĀRS UZŅĒM AUDZĒKŅUS

Rīgas Metropolijas Romas katoļu Garīgais Seminārs uzņem katoļticīgos vīriešus vecumā no 18 līdz 40 gadiem, kuri jūt no Dieva aicinājumu uz priesterību, ir veseli un ir ieguvuši pilnu vismaz vidējo izglītību.

Lai iestātos, vajadzīgi šādi dokumenti, kas iesniedzami vai atsūtāmi pa pastu rektoram:

- 1) iesniegums semināra rektoram un motivācijas vēstule, kādēļ grib kļūt par priesteri (rokrakstā),
- 2) sīka autobiogrāfija,
- 3) draudzes prāvesta ieteikums – raksturojums,
- 4) skolas vai darbavietas raksturojums,
- 5) kristības un iestiprināšanas apliecības,
- 6) noraksts no apliecības par izglītību,
- 7) sertifikāti par centralizēto eksāmenu nokārtošanu,
- 8) medicīnas izziņa par veselības stāvokli,
- 9) četras fotogrāfijas (3 X 4 cm),
- 10) pases kopija.

Uzņemšana 2011. gada 5. augustā: 9.00 – eseja par garīgu tēmu, 10.00 – pārrunas ar uzņemšanas komisiju (piedalās arī bīskapi un Apustuliskais nuncijs).

Ar jautājumiem var vērsties pie Semināra inspektora un ekonoma, priestera Viktora Stulpina tālr. 29457320, adrese: Katoļu ielā 16.

Laterāna Pontifikālās universitātes filiāle Rīgas Augstākais reliģijas zinātņu institūts

Latvijā un Vatikānā akreditēta augstākās izglītības mācību iestāde, aicina pieteikties:

PAMATSTUDIJĀS

■ Akadēmiskā bakalaura studiju programma humanitāro zinātņu bakalaura reliģijā (akreditēta)

AUGSTĀKĀ LĪMEŅA STUDIJĀS

■ 2. līmeņa profesionālā studiju programma reliģijā, kvalifikācija: *kristīgās mācības un ētikas skolotājs* (akreditēta).

■ Profesionālā maģistra studiju programma reliģijā, kvalifikācija: *filozofijas, ētikas un kristīgās mācības skolotājs* (akreditēta).

Jaunums! Pirmā šāda veida studiju programma Latvijā!

■ Profesionālā maģistra studiju programma reliģijā, kvalifikācija: *pastorālais konsultants* (licencēta).

PIETEIKŠANĀS STUDIJĀM

Ar studiju programmu saturu, iesniedzamajiem dokumentiem un uzņemšanas kārtību var iepazīties mājas lapā: www.rarzi.lv

Pieteikšanās studijām un dokumentu iesniegšana visās studiju programmās no 2011. gada 22. līdz 26. augustam Rīgā, Klosters ielā 4-35, 3. stāvā RARZI birojā no 9.00 līdz 19.00.

Ugāles baznīcai – spāru svētki

Ugāles ticīgajiem jau sen ir sapnis un vajadzība pēc savas draudzes baznīcas. 2004. gadā par Vācijas katoļu fonda Bonifatiuswerk naudu tika uzbūvēti pamati jaunajai Ugāles Sv. Monikas katoļu baznīcai, un jau 23. oktobrī Liepājas un Kurzemes bīskaps Vilhelms Lapelis svinīgā

dievkalpojumā tos iesvētīja.

2005. gadā darbi turpinājās, un uzbūvēja baznīcas guļbaļķu sienas. Šogad dievnama būvniecību varēja turpināt, un nu jau jumta korē ozola vainags lepni vēstī, ka baznīca svin spāru svētkus.

Pateicamies visiem labdariem par atbalstu!

Foto: Jānis Kudiņš

Foto: Serģis Karčevskis

Pāvests Benedikts XVI iecēlis Edvardu Pavlovski – Rīgas Kristus Karaļa draudzes prāvestu par Jelgavas diecēzes bīskapu. Viņš ir dzimis 1950. gada 30. augustā Beresnē, Dagdas novadā. Par priesteri iesvētīts 1975. gada 25. maijā. Pastorālo darbu veicis dažādās Latvijas draudzēs.

Pāvests pieņēma līdzšinējā Jelgavas diecēzes bīskapa Antona Justa atteikumu no pienākumu pildīšanas.

Intervijā Vatikāna radio Edvards Pavlovskis sacīja: „Darbības prioritāte Baznīcā ir pildīt Kristus pavēli: „Ejiet un sludiniet Evaņģēliju visām tautām, kristīdami tās Dieva Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā.” Jaunieceltais bīskaps uzsvēra, ka turpinās A. Justa labās iestrādes gan sadarbībā ar diecēzes priesteriem un draudzēm, gan ar pašvaldībām. Viņš arī pauda prieku, ka bīskaps A. Justs turpinās dzīvot Jelgavā un palīdzēs viņam pārņemt diecēzes vadīšanas pienākumus.

Jauno bīskapu konsekrēs sestdien, 10. septembrī 12.00 Jelgavas katedrālē Katoļu ielā 11.

Cienījamie Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles draudzes locekļi!

Jau ilgāku laiku draudzē notiek adorācija. Tā ir brīnīšķīga iespēja pavadīt laiku

vienatnē – gan pārdomās, gan sarunās – ar mūsu Kungu Jēzu Kristu. **Lai labi iedibinātā adorācijas tradīcija varētu turpināties, aicinām jūs pievienoties!** Būsim priecīgi un pateicīgi, ja izteiksiet šo aicinājumu arī sev tuviem un mīļiem cilvēkiem, saviem draugiem un kaimiņiem. Adorācijā var piedalīties arī citu konfesiju pārstāvji. Tādi labi piemēri mums jau ir. Aicinām atbalstīt draudzes prāvesta Gata Māriņa Bezdelīgas aicinājumu un adorācijai pieteikties pie koordinators, lai izvairītos no brīžiem, kad nav neviena cilvēka, kas pielūgtu Vissvētāko Sakramentu adorācijas kapelā. Pavadīsim laiku svētīgās lūgšanās un dosim šo iespēju arī citiem!

Adorācijai var pieteikties pie katedrāles dežurantes vai pa tālruni 27091239.

Kopīga lūgšana Žemaišu Kalvārijas svētkos

Foto: Ieva Liede

Žemaišu Kalvārijas Krustaceļa procesijas priekšgalā tika nestas svētā Krusta relikvijas

Gadu no gada Latvijas katoļticīgie dodas uz Lietuvas svētvietu – Žemaišu Kalvāriju – Telšu diecēzē, lai tur pavadītu laiku lūgšanā un Kristus ciešanu pārdomās, apcerot 20 Krustaceļa stacijas. Šī gada 9. jūlijā Telšu diecēzes bīskaps Jonas Boruta SJ sirsnīgi aicināja Latvijas svētceļniekus piedalīties Kalvārijas svētvietas lielajos svētkos, speciāli svētku programmā šo dienu veltot brāļu tautai – latviešiem.

Uz sirsnīgo aicinājumu – mīlestības žestu – atsaucās latvieši no vairākām Latvijas malām – Alsungas, Kuldīgas, Liepājas, Rīgas, Dobeles – un kopā ar viņiem arī Rīgas arhibīskaps metropolīts Zbignevs Stankevičs un Liepājas bīskaps Vilhelms Lapelis. Svētajā Misē, kas tika svinēta Vissvētākās Jaunavas Marijas apmeklēšanas bazilikā pie altāra Ģimeņu Karalienes svētbildes pakājē, skanēja gan lietuviešu, gan latviešu, gan latīņu valoda, visus klātesošos vienojot vienā – katoliskā – Baznīcā.

Bīskaps Jonas Boruta SJ, sveicot latviešu svētceļniekus, teica: „Lī-

dzīgi kā Marijas un Elizabetes tikšanās bija brīnišķīga ticības gaismas un ticības prieka izpausme tā laika grēcīgo cilvēku nabadzīgajā pasaulē, tā arī šodien mūsu tikšanās kopīgajā lūgšanā lai piepilda mūsu sirdis ar priecīgu ticību uz Kristu, uz Viņa uzvaru pār ļaunumu un nāvi, lai piepilda mūsu sirdis ar Kristus mīlestību un apustulisko dedzību, lai mēs drosmīgi nestu Kristus Evaņģēlija gaismu Latvijā, Lietuvā un visā pasaulē. Šī mūsu lūgšanu piepildītā tikšanās lai palīdz mums atjaunot Kristū visu, kas ir mums apkārt!” Sprediķošana tika uzticēta arhibīskapam Zbignevam Stankevičam, kas dedzīgi aicināja lūgties par Latvijas svēto nepieciešamību un arī atklāja – kā ejams svētuma ceļš. Kā savā uzrunā lietuviešu valodā norādīja bīskaps Vilhelms Lapelis, Latvijas ticīgo klātbūtne lielajos svētkos ir vērtīga pie Dieva, lai Viņš caur Vissvētāko Jaunavu Mariju darītu mūs svētākus.

Pēc Svētās Mises, skanot daudz-

balssīgiem dziedājumiem un nesot svētā Krusta relikvijas, sākās svinīgs Krustaceļa gājiens pa ciemata ielām, izstaigājot Krustaceļa kapelas, kurās izvietotas 20 stacijas. Žemaišu Kalvārijas Krustaceļš ir 4,5 kilometrus garš, bet tas neatrēķa ticīgos ļaudis vairāku stundu garumā nenogurstoši lūgt un aizlūgt par dažādām mūsu vajadzībām ceļā uz Debesu Tēva mājām. Tie, kuri šo Krustaceļu gāja pirmo reizi, saskaņā ar tradīciju tika aicināti gulties krustā 14., 15. un 18. stacijā, bet pārējie, pacēlušī rokas uz debesīm, lūdās. Dedzība un vienotība lūgšanā palīdzēja veikt ceļa grūtības, jo ceļš nepārtraukti vijās pa pakalniem.

Krustaceļa noslēgumā izskanēja ”Visu svēto litānija” un lūgšanas gan latviešu, gan lietuviešu valodā Svētā tēva nodomos. Pirms mērot ceļu uz mājām, Latvijas svētceļnieki tika sirsnīgi aicināti draudzes nama plašajā zālē savstarpēji satikties un veldzēt slāpes, izsalkumu. Sarunās klātesošie, dalījās piedzīvotajā, izteica prieku un gandarījumu par iespēju piedalīties šajos skaistajos, garīgi auglīgajos svētkos.

Ieva Liede

Liepājas draudzēs darbojas vasaras svētdienas skolas

Jūlijā Liepājā darbojās trīs vasaras svētdienas skolas: Sv. Jāzepa katedrāles, Sv. Dominika un Māras draudzēs. Tā ir laba iespēja bērniem skolas vasaras brīvlaikā nepārtraukt izzināt ticības noslēpumus, augt tuvākmīlestībā un apgūt daudz jauna ceļā pie Dieva. Svētdienas skolas darbojās pateicoties finansālam atbalstam, ko sniedza Romas katoļu Baznīcas Vācijā labdarības organizācija ”Renovabis”.

Katrs rīts tika uzsākts ar lūgšanu, kur skolotāji iepazīstināja ar dienas tēmu un diena tika uzticēta Dievam kopīgā lūgšanā. Skolotājus priecēja bērnu drosme un apņēmība, pašiem izsakot savus lūgumus Dievam.

Kā pastāstīja Sv. Jāzepa katedrāles svētdienas skolas skolotāja Aija Niedola, atsaucība vasaras svētdienas skolā šogad bijusi liela, dažiem pat bijis jāatsaka telpu noslogotības dēļ. Sakarā ar to, ka bērni ir dažāda vecuma (no 6 līdz 12 gadiem), viņi tika dalīti vecuma grupās, kurās notika gan praktiskas nodarbības, gan katehēzes. Skolotāja Aija, iepazīstinot ar bērnu veikumu, min, ka pirmajā nedēļā veidotas kāpnes uz Debesīm, kad arī pārrunāts par to, kādi darbi tām ved tuvāk. Aija ir gandarīta par paveikto: „Lai tēmas bērniem būtu vieglāk izprotamas, tās

cenšamies atklāt arī caur praktisku darbošanos, rokdarbiem, zīmēšanu. Uzaicinājam mākslas skolas pasniedzēju Kristīni Ulberti, kas bērniem mācīja zīmēt mūsu katedrāli dažādās tehnikās. Bērniem tā bija lieliska pieredze. Paveiktais tiks izstādīts katedrāles simtgades svinībās un būs kā dāvana skaistajos svētkos. Pēcpusdienā rotaļajamies un kustamies, ir bijusi arī sporta diena, kurā visi bija medaļu ieguvēji. Vasaras svētdienas skolas dalībnieki arī palīdzēja sakopt baznīcas telpas.”

Savukārt Māras draudzes svētdienas skolotāja Fioleta Zabīte pastāstīja, ka šīs draudzes bērni nedēļas garumā iepazinuši Svētā Gara dāvanas, centušies pilnvērtīgi atpūsties, gan apmeklējot bērnu rotaļu laukumu, gan piedaloties aizraujošā ekskursijā Karostas ciemā, neizpalikusi arī malkas kraušana baznīcas vajadzībām un pašrocīga picas cepšana. Liels prieks bērniem esot arī par gaidāmo ekskursiju uz Alsungu, kur paredzēta plaša programma.

Noteikti vasarā sakrātīe iespādi, iepazītie draugi un galvenais – kopīgi noietais ceļš pretī Dievam – būs stiprinājums, bērniem uzsākot vai arī turpinot svētdienas skolas gaitas rudenī.

Ieva Liede

Foto: Ulrika Višņevska

Sv. Jāzepa katedrāles draudzes svētdienas skolas dalībnieki zīmēšanas nodarbībā

Pasmaidīsim

Mīļā, kā satiec ar Pēteri?
– Strīdamies par sīkumiem.
– Par kādiem?
– Es gribu kāzās vilkt baltu kleitu, bet viņš vispār negrib precēties.

☺ ☺ ☺

– Zini, kas ir pats nepatīkamākais, vārot pelmeņus?
– Tas, ka tie izjūk?
– Nē, tas, ka pēc tam, kad esi uzvarējis ūdeni un atvēris ledusskapi, izrādās, ka pelmeņu tur nav.

☺ ☺ ☺

Es neslinkoju, es strādāju enerģijas taupīšanas režīmā.

☺ ☺ ☺
Skolotāja uzdod jautājumu ģeogrāfijas stundā:

– Jānīt, cik iedzīvotāju ir Ķīnā?
– Ēēē... Hmm... Āāā...
– Jānīt, jo ilgā tu domā, jo vairāk viņu kļūst!

☺ ☺ ☺

Dators ir laba lieta ... pasēdi piecas minūtes, un pusotra stunda jau ir pagājusi.

☺ ☺ ☺

– Vakariņās ēdīsim vārītus kartupeļus.
– Ar ko?
– Ar miziņu.

Foto: Agnese Vrublevska OP

Liepājas diecēzes bīskaps V. Lapelis ar ministrantu dienu vadītājiem un dalībniekiem pēc kopīgi svinētas Svētās Mises

ZIŅU PORTĀLS:

www.katedrale.lv

Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Liepājas diecēze.
Redakcijas adrese: Liepāja, Peldu 15. Tālrunis/fakss 63425422, mob. tālr. 26310871, e-pasts: nac@tvnet.lv
Redaktore: Ieva Liede. Teoloģiskie recenzenti: bīskapi – Vilhelms Lapelis, Ārvaldis Andrejs Brumanis.
Korektore: Ērika Korāte

Avīze iznāk 6 reizes gadā, to var iegādāties baznīcu grāmatu galdos.

CMYK

Laikraksta nākamais numurs
4. oktobrī

Iespiests: Tipogrāfijā "Kurzemes Vārds", Liepājā, Radio ielā 19. Redakcija tiesīga koriģēt iesūtītos materiālus. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz "Nāc". Tirāža: 10 000.